

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **N. T. H.**, nar. xxxxxx, xxxxxxxx státní příslušnosti
bytem P.
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců – Ministerstvo
vnitra**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2017 č. j. MV-12092-5/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytů cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 7. 4. 2017 č. j. MV-12092-5/SO-2017 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo jako opožděné zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 10. 2016 č. j. OAM-7467-13/DP-2016 (dále jen „*prvostupňový orgán*“ a „*prvostupňové rozhodnutí*“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím nebyla žalobkyni prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle ust. § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), ve spojení s odkazem na ust. § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a ve spojení s ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nedoložila výši úhrnného měsíčního příjmu požadovanou zákonem.
3. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí a správního spisu, vzhledem k tomu, že žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle ust. § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců trpěla vadami, resp. nebyly k ní přiloženy potřebné doklady, byla žalobkyně opakovaně vyzývána k odstranění vad žádosti a předložení potřebných dokladů. Poté, kdy tak žalobkyně neučinila, nebyla doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu prvostupňovým rozhodnutím prodloužena.

4. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni doručováno podle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), přičemž za podmínek tohoto ustanovení jí bylo doručeno dne 24. 10. 2016, jak vyplývá i z doručanky, resp. obálky písemnosti vrácené poštou se sdělením „*adresát nezastižen, oznámeno, zpět – nevyzvednuto*“. Po uplynutí 15tídení odvolací lhůty byla na prvostupňovém rozhodnutí vyznačena jeho právní moc, a to dnem 9. 11. 2016.
5. Jak dále vyplývá ze správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí dne 16. 11. 2016 došlo prvostupňovému orgánu sdělení zástupce žalobkyně, že přebírá její právní zastoupení, včetně plné moci a žádosti o nahlédnutí do spisu (ta byla poté urgována). Dne 21. 12. 2016 bylo prvostupňovému orgánu zasláno prostřednictvím datové schránky odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které podal zmocněný zástupce žalobkyně se sdělením, že doručení prvostupňového rozhodnutí neproběhlo v souladu se zákonem, protože se žalobkyně na doručovací adrese po přechodnou dobu nezdržovala, a s výtkou, že správní orgán nevyužil možnosti doručování podle ust. § 25 odst. 1 správního řádu a že k pokusu o doručení došlo pouze jednou. Spolu s odvoláním žalobkyně prostřednictvím svého zástupce požádala o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, popř. o prohlášení neplatnosti doručení.
6. Z obsahu správního spisu vyplývá, že o zmíněné žádosti rozhodl prvostupňový orgán dne 12. 1. 2017 usnesením č. j. OAM-7467-18/DP-2016 tak, že zmeškání lhůty pro podání odvolání neprominul a žádosti o určení neplatnosti doručení prvostupňového rozhodnutí nevyhověl. Prvostupňový orgán v tomto usnesení popsal způsob doručování m(výše zmíněný) a konstatoval, že z uvedeného postupu jednoznačně vyplývá, že účastnice řízení měla v místě hlášeného bydliště řádně označenou schránku, do které byla Českou poštou vkládána oznámení o uložení zásilky ve smyslu ust. § 23 odst. 1 správního řádu včetně poučení. Žalobkyni tak nelze považovat za osobu neznámého pobytu nebo sídla či za osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat. Proto správní orgán nepřikročil k opakovanému doručování či ustanovení opatrovníka. Odůvodnění usnesení poukazuje na dikci ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu, podle níž *prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 (roz. správního řádu) požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena*. Usnesení rovněž připomíná, že podle ust. § 41 odst. 4 správního řádu *správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění, a že účastnice řízení (roz. žalobkyně) neprokázala, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohla bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout*. Zdůvodnění svého usnesení pak prvostupňový orgán uzavřel s tím, že žadatelka (roz. žalobkyně) neprokázala, že by jí ve včasném podání odvolání bránily závažné důvody.
7. Usnesení prvostupňového orgánu ze dne 12. 1. 2017 č. j. OAM-7467-18/DP-2016 bylo poté potvrzeno rozhodnutím Komise ze dne 7. 4. 2017 č. j. MV-12092-4/SO-2017, kdy zároveň bylo i zamítnuto odvolání žalobkyně proti němu. Komise se ztotožnila s argumentací prvostupňového orgánu týkající se zmeškání lhůty k podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a odkázala v této souvislosti na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016 č. j. 3 As 241/2014-41 a ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 Azs 12/2015-38.

8. Napadené rozhodnutí Komise datované rovněž dnem 7. 4. 2017 a zamítající jako opožděné odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí pak v této souvislosti poukázalo zejména na skutečnost, že rozhodnutími uvedenými v předchozím bodě nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ani její žádosti o určení neplatnosti doručení tohoto rozhodnutí.
9. Své námitky proti napadenému a prvostupňovému rozhodnutí shrnuje žalobkyně do následujících žalobních bodů:
10. *Zaprvé.* Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem povinnosti odvolacího orgánu stanovené v § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu.
11. *Zadruhé.* Stejně jako ve správním odvolání opakuje žalobkyně svůj nesouhlas s tím, že její odvolání bylo posouzeno jako opožděné, a své tvrzení, že správní orgán prvního stupně doručoval v rozporu se zákonem, když vrácenou nedoručenou zásilku považoval za doručenou fikci. Má za to, že ze skutečnosti, že zásilka nebyla vyzvednuta, je zjevné, že žalobkyně nebyla informována o rozhodnutí. Zároveň žalobkyně opakuje svůj odkaz na ustanovení § 25 a § 32 správního řádu o doručování osobám neznámého pobytu nebo osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i o možnosti ustanovení opatrovníka takovým osobám. Přitom připomíná stanovisko Veřejného ochránce práv sp. zn. 4614/2007/VOP/PP, podle něhož *osoby, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jsou takové, u nichž opakovaně (zdůrazňuji) nastávají překážky doručování předvídané v § 23 a § 24 (roz. správního řádu).*
12. *Zatřetí.* I v případě, kdy by bylo odvolání podáno po lhůtě, žalovaný měl v souladu s ust. § 92 odst. 1 správního řádu zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.
13. Komise ve vyjádření k žalobě nejprve zpochybnila její včasné podání. Pokud jde o žalobní námitky, konstatovala, že jsou v podstatě totožné s námitkami uvedenými v odvolání. V podrobnostech proto odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce neopakovaného doručování žalobkyni odkázala opětovně (stejně jako v napadeném rozhodnutí) na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016 č. j. 3 As 241/2014-41, podle něhož na uplatnění fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv ani vhození doručované písemnosti do schránky adresáta po uplynutí úložní doby.
14. K námitce, že neuplatnila postup umožňující v případě opožděného odvolání zkoumat podmínky pro přezkumné řízení, obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí, Komise poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017 č. j. 2 Azs 335/2016-35, který odpovídá na otázku adekvátního postupu správního orgánu poté, kdy dospěl k závěru o opožděnosti správního odvolání.
15. Ve věci proběhlo před Městským soudem v Praze (dále jen „*městský soud*“) jednání, při kterém účastníci řízení setrvali na svých dosavadních stanoviscích vyjádřených v žalobě, pokud jde o žalobkyni, a v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě, pokud jde o žalovanou Komisi.
16. Podle žalobkyně proběhlo doručování prvostupňového rozhodnutí chybně a bylo na místě se pokusit o zopakování doručení zásilky nebo o formu doručování veřejnou vyhláškou či jako osobě neznámého pobytu nebo osobě, již se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i o

možnost ustanovení opatrovníka žalobkyni pro tyto účely, popř. zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.

17. Zástupkyně žalované Komise pak mj. poukázala na příznačnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 29. 11. 2012 č. j. 7 As 130/2012-29. Podle vyjádření zástupkyně Komise při jednání před městským soudem žalobkyně nebyla osobou, které se nedaří doručovat, ani osobou neznámého pobytu.
18. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu mj. vyplývá že doručování veřejnou vyhláškou nebo ustanovení opatrovníka pro doručování písemností jsou koncipovány jako krajní prostředek, k jehož využití lze přistoupit pouze tehdy, není-li možný postup podle § 19 až § 24 správního řádu, že o osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat nebo která je neznámého pobytu, se nejedná tehdy, daří-li se jí doručovat, byť fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu, a dokonce, že podmínkou fikce podle § 24 odst. 1 správního řádu není, na rozdíl od předchozí právní úpravy, to, že se adresát v místě doručování zdržuje.
19. Městský soud přezkoumal podle ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí prvostupňového a předcházející správní řízení v mezích žalobních bodů uplatněných žalobkyní a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po jeho zhodnocení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí se dostatečně podrobně a věcně správně vypořádalo se skutkovou i právní stránkou věci. Neobstojí proto ani námitka nedostatečného zjištění stavu věci a nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Městský soud má za to, že správní orgány plně dostaly svým povinnostem vyplývajícím ze základních zásad činnosti správních orgánů, když věc žalobkyně posuzovaly v souladu s veřejným zájmem a když přijaté rozhodnutí odpovídalo okolnostem daného případu, tedy nedostatečné pozornosti žalobkyně očekávanému a očekávatelnému doručení písemností od příslušného správního prvostupňového orgánu. Správní orgány, zejména pak jde o prvostupňový orgán, plně šetřily práva a oprávněné zájmy žalobkyně a nemohou odpovídat za skutečnost, že žalobkyně nevěnovala pozornost doručování písemností, které navíc mohla očekávat, do své poštovní schránky.
20. Doplnění dokazování žalobkyně nenavrhovala ani v žalobě, ani při jednání před soudem, stejně tak ani žalovaná nepožadovala doplňování důkazního řízení. Podstata sporu se tak soustředí výlučně na posouzení právní otázky, totiž zda žalovaná postupovala správně a v souladu se zákonem, když odvolání žalobkyně posoudila jako opožděné.
21. V první řadě městský soud posoudil k námitce žalované Komise včasnost podání žaloby a dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas ve lhůtě stanovené v § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
22. Ve věci není mezi účastníky sporu v tom, že napadené rozhodnutí Komise bylo doručeno zástupci žalobkyně již dne 7. 4. 2017, tedy v den, kterým je i datováno. Poslední den 30tídení lhůty k podání žaloby tak připadl na neděli 7. 5. 2017. S ohledem na tuto skutečnost, jakož i s ohledem na to, že následující den je státním svátkem, připadl poslední den lhůty k podání žaloby na úterý 9. 5. 2017, které bylo dnem pracovním (§ 40 odst. 3 s. ř. s.). Jelikož žaloba byla městskému soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence tak, že v poslední den lhůty 9. 5. 2017 byla předána poště k doručení a městskému soudu byla poté doručena dne 11. 5. 2017, byla lhůta k jejímu podání s ohledem na ust. § 40

odst. 4 s. ř. s.) zachována; na tom nic nemění ani skutečnost, že samotné řízení je zahájeno až dnem, kdy návrh (žaloba) dojde soudu (§ 32 s. ř. s.). Zachování lhůty k podání správní žaloby tak vychází ze zákonné úpravy, že v tomto případě, v případě žalob ve správním soudnictví, jde o lhůtu tzv. procesní.

23. Rozhodujícími právními úpravami ve věci, z nichž vycházely jak správní orgány, tak i městský soud, jsou následující:
24. Podle ust. § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze dobu povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky opakovaně prodloužit na dobu uvedenou v tomto ustanovení.
25. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se vztahují ust. § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 zákona o pobytu cizinců obdobně (§ 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců).
26. Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud Ministerstvo vnitra shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37 cit. zákona).
27. Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra mj. zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, a to za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně mj. ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců vztahující se na dlouhodobé vízum. Z toho důvodu dikce zákona o pobytu cizinců použitá v ust. § 37 odst. 1 písm. b) „platnost víza k pobytu“ dopadá i na rozhodování o povolení k dlouhodobému pobytu, anebo jeho neprodloužení.
28. Podle ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen předložit k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely zákona o pobytu cizinců rozumí osoby uvedené v ust. § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v ust. § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu.
29. Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu platí domněnka, že nevyzvedne-li si adresát uložené písemnosti - písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.
30. Další stěžejní aplikovaná ustanovení správního řádu (§ 24 odst. 2, § 41 odst. 4) byla již citována výše v textu odůvodnění tohoto rozsudku.
31. Jen pro úplnost je třeba uvést, že úlohou městského soudu byl přezkum procesně právní otázky, totiž otázky včasného či opožděného podání správního odvolání proti

prvostupňovému rozhodnutí a otázky, zda Komise postupovala v souladu se zákonem, když správní odvolání podané žalobkyní považovala za opožděné.

32. K *prvnímu žalobnímu bodu*, který žalobkyně formulovala značně obecně, nezbyvá městskému soudu než podotknout, že žádné procesní pochybení ve správním řízení v naznačeném směru neshledal (blíže viz bod 19. tohoto rozsudku).
33. Za podstatnou ve věci je třeba považovat námitku *druhého žalobního bodu*. Již v úvodu je nutno uvést, že městský soud se zcela ztotožňuje s právním řešením a interpretací, jaké zaujala Komise při zhodnocení postupu prvostupňového orgánu při doručování prvostupňového rozhodnutí. Podle výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012 č. j. 7 As 130/2012-29 *je přitom nutno vzít v úvahu, že zanechání oznámení o neúspěšném doručení (a tedy i následná fikce doručení) přichází při doručování fyzické osobě v úvahu pouze tehdy, je-li v souladu s ust. § 20 správního řádu doručováno na adresu pro doručování, na adresu pro doručování evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na adresu trvalého pobytu a ve věcech podnikání do místa podnikání. Půjde tedy vždy o adresu, na niž osoba musí být připravena převzít doručovanou písemnost. Na základě ust. § 19 odst. 3 správního řádu bude navíc prioritně doručováno na adresu, kterou tato osoba uvede v daném konkrétním řízení jako adresu pro doručování.*
34. Městský soud v souladu s prejudikaturou Nejvyššího správního soudu jen dodává, že je především ve vlastním zájmu a odpovědností každého účastníka jakéhokoli právního řízení (správního či soudního), aby pro případ, kdy se nebude přechodně zdržovat na své doručovací adrese, informoval příslušné orgány včetně provozovatele poštovních služeb či procesního orgánu, u něhož takový účastník vede řízení, o okolnosti významné pro doručování. Tuto odpovědnost za uplatňování svých vlastních práv a zájmů nelze při své nečinnosti či nedbalosti přenášet – jako tomu bylo v tomto případě – na provozovatele poštovních služeb nebo na prvostupňový orgán.
35. Městský soud se tak zcela ztotožňuje s právním závěrem žalované Komise v napadeném rozhodnutí a má za to, že žalobkyně neunesla své břemeno tvrzení o dočasné nepřítomnosti na své doručovací adrese, resp. o vážném důvodu, pro který si nemohla písemnost obsahující prvostupňové rozhodnutí včas vyzvednout, aby k případnému odvolání stihla danou odvolací lhůtu, a že takové skutečnosti dostatečně, resp. vůbec neprokázala (jak jí jejich prokázání ukládají ustanovení § 24 odst. 1 a § 41 odst. 4 správního řádu), jinými slovy neunesla ohledně nich důkazní břemeno.
36. V neposlední řadě za povrchní a nedůvodnou považuje městský soud námitku *třetího žalobního bodu*, jejíž vyhovění by zcela eliminovalo zmeškání procesní (zde odvolací) lhůty i v případě nečinnosti, nepozornosti nebo i liknavosti účastníka řízení. Na takové situace zákonodárce zjevně při formulování ustanovení § 92 správního řádu nemohl myslet. Městský soud proto vyslovuje souhlasné stanovisko s vyjádřením Komise k této procesně právní otázce, jak byla podána v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí, a nemá v zásadě nic víc co k ní dodat. Tento právní závěr v odůvodnění napadeného rozhodnutí znají dobře oba účastníci, takže není nutné jej opakovat či parafrázovat.
37. Vzhledem k tomu, že předmětem přezkumu bylo výlučně posouzení procesní stránky opožděnosti podaného správního odvolání, nemohlo v rámci soudního přezkumu dojít k věcnému přezkumu toho, zda neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyní bylo po právu či nikoli. Z toho důvodu se městský soud nemohl ani zabývat otázkou dopadu situace žalobkyně do jejích rodinných a soukromých poměrů (k tomu srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 1 Azs 447/2017-30), byť samotná žaloba se o této otázce zmínila spíše okrajově, a to při formulování návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, který – jak je známo oběma účastníkům – městský soud nepřiznal.

38. Na základě shora uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla sice plný úspěch žalovaná Komise, avšak ta výslovně konstatovala, že náhradu procesních nákladů nepožaduje. Žalobkyně pak v řízení nebyla procesně úspěšná.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. února 2021

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu